
PREDATOR
DAYTON WARD

DAYTON WARD

PREDATOR

versiunea în limba română

UNCRIS

Provincia Quảng Trị, Vietnam – ianuarie 1968

Sergentul Daniel Roland s-a ferit și apoi a sprintat spre stânga, gloanțele spulberând noroiul din urma sa. S-a lipit de trunchiul gros al unui copac, forțându-se să-și domolească respirația. Focul executat de carabinele M-16 și AK-47 sfâșiau aerul din jurul său, punctat de detunăturile ocazionale ale *shotgun*ului camaradului său, John Coffren. Strigăte de durere au izbucnit de undeva de peste umărul lui Roland, așa că și-a schimbat poziția ca să vadă mai bine. Vocile din dreapta sa indicau de unde ripostau membrii echipei sale prinși în ambuscadă, căutând orice acoperire cât de mică pe care o puteau găsi.

Două siluete s-au aruncat în spatele unui buștean căzut, în dreapta sa, și a văzut țeava *shotgun*ului lui Coffren gata să tragă. Originar din nordul Marylandului, tânărul Marine era îndrăgostit de acest tip de armă pe care o prefera unei M-16, iar lui Roland îi convenea faptul. De la distanță mică, *Remington* 870 putea fi devastator în mâinile lui Coffren, iar *Charlie*[1] se afla mai totdeauna foarte aproape.

— Roland! Ești bine?

Strigătul lui Coffren a atras focul tras din junglă undeva în dreapta lui Roland. Dându-și mai pe ceafă pălăria moale în culori de camuflaj, a ochit cu M-16 în acea direcție și a golit magazia carabinei, fără a ști totuși dacă gloanțele lovesc vreo țintă. Simțind că boltul armei rămâne retras în spate, s-a adăpostit înapoi în spatele copacului.

— Sunt bine! a strigat, aruncând magazia goală și căutând una plină în buzunarul vestei de luptă.

A introdus-o în armă și a băgat cartuș pe țeavă. Ajustându-și poziția pentru a avea un câmp vizual mai bun, a cercetat desișul căutând pericole și i-a mulțumit Domnului că aveau în spate panta unui deal. Asta reducea posibilitatea ca cei ce făcuseră ambuscada să se strecoare în spatele lor, iar ei curățaseră deja bunkerul ascuns acolo, așa că din direcția aceea nu putea veni nici o surpriză. Dar, Roland știa că cu cât se

---

[1] Charlie – poreclă dată nord-vietnamezilor de către americani în timpul războiului.

prelungea lupta mai mult, cu atât creșteau șansele ca *Charlie* să primească întăriri.

Țăcănitul metalic repetat al unui AK-47 pe foc automat a izbucnit de undeva de foarte aproape din vegetația deasă, iar Roland s-a făcut mic când câteva gloanțe au lovit în partea cealaltă a copacului *său*.

— Scotty! Ce-ntâmplă?

În loc să spună ceva, fruntașul Scott Pearson a îngenuncheat în spatele unui trunchi căzut și a tras cu M-79 în ceva ce Roland nu putea vedea. Proiectilul de mare calibru a penetrat frunzișul junglei și orice corpuri moi care s-au întâmplat să se afle pe traiectorie.

Ee, acum să vedem!

Auzind strigăte de avertizare în zona de impact a grenadei, Roland și-a ațintit M-16 către voci și a descărcat încă o magazie de cartușe. Coffren s-a alăturat și el cu *shotgun*ul și încă cineva, fie Bill Leisner sau comandantul subunității, locotenantul Matthew Byrne, care trăgea cu carabina.

Alte strigăte și ceva ce semăna cu țipete de groază au izbucnit din junglă, din apropiere, urmate de un val de foc de arme intens și susținut. Roland s-a pitit în spatele copacului, dar după câteva secunde și-a dat seama că nici un glonț nu era tras în direcția sa.

Ce dracu?

În dreapta sa, Coffren și Pearson s-au ridicat din spatele bușteanului uriaș unde se adăpostiseră, cu armele ațintite asupra sursei focurilor de armă. Pearson a mai lansat o grenadă cu a sa M-79. Cu antrenament și pricepere, Pearson a extras tubul gol din lansatorul de grenade și l-a înlocuit rapid cu un alt proiectil în timp ce Coffren executa foc de acoperire. Apoi Coffren s-a dat înapoi și a căzut la pământ când ceva luminos, verzui, a străbătut desișul și l-a izbit pe Pearson. Roland a avut timp să observe că proiectilul – sau ce-o fi fost – a trecut complet prin om înainte ca acesta să cadă cu brațele inerte.

— Scotty!

Strigând către prietenul său, Roland își distribuia atenția între Pearson, Coffren și desișul copacilor, căutând sursa focului… dar nu a văzut nimic. Mai în adâncul junglei, continuau să se audă strigăte sălbatice și focuri de AK-47, ca și cum ar fi tras în toate direcțiile.

Apoi, totul s-a liniștit.

Nici focuri de armă, nici voci, nimic. Schimbarea abruptă, suprarealistă i-a făcut pe Roland și Coffren să schimbe priviri incredule. Ridicând din umeri, Roland a ieșit de la adăpostul copacului cu arma întinsă înainte. Coffren a imitat mișcările camaradului său apropiindu-se de trupul lui Pearson care zăcea cu brațele în lături și cu rucksackul încă la spate. Dincolo de el, Roland l-a văzut pe caporalul Bill Leisner ridicându-se din locul unde era ascuns într-o mică depresiune. Uniforma îi era acoperită de noroi și frunze.

— Unde dracu au dispărut toți? a întrebat Lesisner.

Incapabil să răspundă, Roland a dat doar din cap.

— Pearson e mort, a raportat Coffren, arătând către trupul prietenului său. Nu mă întrebați cum.

Faptul era evident pentru Roland chiar de la distanța la care se afla. Ochii mortului erau deschiși și cu o expresie de șoc, iar rana din centrul pieptului, înconjurată de sânge, piele înnegrită și țesut muscular, era cel puțin de mărimea unui pumn.

Luându-și M-16 în brațe, Leisner a trecut pe lângă cei doi Marines.

— Unde-i Byrne?

Pentru prima oară, Roland și-a dat seama că nu l-a mai văzut sau auzit pe locotenentul Byrne încă de la începutul încăierării.

— Cercetați zona. Găsiți-l!

— — —

Din punctul său de observare, camuflat în bolta deasă a trei crăci aflate mult deasupra terenului, Nk'mecci supraveghea momentele finale ale încleștării furibunde ce se desfășura jos, sub el. Cele două grupuri, unul de departe depășit numericește de celălalt, au încetat focul, iar grupul mai mare s-a deplasat mai adânc în junglă, cu numărul substanțial redus atât ca o consecință a luptei, dar și a intervenției sale. Imaginile în infraroșu generate de trupurile combatanților și detectate de senzorii vizuali de pe bio-masca sa i-au dezvăluit lui Nk'mecci că grupul mai mic era acum redus la doar trei luptători. Ei au supraviețuit confruntării cu inamicul lor de la sol, dar doi căzuseră datorită lui, împreună cu ceilalți câțiva din grupul mare.

Adevărul este că i-ar fi putut doborî pe toți fără nici un efort, dar ar fi fost lipsit de sportivitate. De altfel scopul vizitei sale nu era doar o simplă vânătoare. Asta poate că va fi mai târziu, cu condiția ca circumstanțele actuale să nu se modifice în mod semnificativ.

Privi craniul din mâna sa, încă acoperit cu sânge și rămășițe de țesut din trupul căruia îi aparținuse. Curățarea și lustruirea lui înainte de a-l adăuga micii – dar în creștere – sale colecții de trofee va trebui să mai aștepte. Doar cu mare reținere a pus deoparte craniul, agățându-l într-un ciot de ramură chiar deasupra capului său. Cât despre ceilalți pe care tot el îi doborâse, lui Nk'mecci îi displăcea ideea de a-i lăsa la cheremul formelor animale locale care să-i consume. Dacă va fi posibil, se va întoarce după trofee înainte de a părăsi această lume.

Cu mișcări încete, deliberate, Nk'mecci și-a verificat rănile făcute pe când se afla pe sol. Îndepărtându-și mâna stângă de trup, a văzut că sângerarea se diminuase. În ciuda camuflajului său, nu a putut evita să fie rănit de proiectilele armelor umanilor. Organele vitale păreau neatinse, dar rănile de pe trup și picioare necesitau îngrijire imediată, măcar pentru a preveni infecția. Rana de la picior ar fi fost simplu de tratat, chiar dacă era dureroasă, dar trebuia să scoată proiectilul din interiorul țesutului. Mișcările i-ar fi putut și încetinite pe termen scurt, deși nu era nimic ce n-ar fi putut să îndure.

Echipamentul său reprezenta o altă problemă. Celula energetică a costumului de camuflaj fusese lovită și ea, iar acum acesta funcționa doar intermitent. A continua să fie folosit în acest stadiu de avariere putea atrage atenția mai mult decât dacă se deplasa fără el, așa că Nk'mecci a optat să-l dezactiveze. De la înălțimea la care se afla, putea evita detecția cu mare ușurință. Pe de altă parte, această nouă restricție va crește provocarea legată de îndeplinirea misiunii.

Nu era prima vizită a lui Nk'mecci pe această planetă. Cu multe cicluri în urmă, ca tânăr *Yautja* – neinițiat încă în sângeroasa vânătoare-combat – îi însoțise pe tatăl și fratele său mai mare la vânătoare. Alegerea locației era în general diferită atât ca teren, cât și ca temperatură, iar armele indigene și tehnologiile erau pe atunci oarecum mai puțin avansate. Acum, însă, umanii urmăriți și uciși în timpul acestei sesiuni de vânătoare erau

angrenați în propriul lor conflict, dar la o scară mult mai mare în ceea ce privește numărul și nivelul nebunesc de violență și distrugere. Vânătoarea fusese fructuoasă, cei trei *Yautja* colectând numeroase trofee și alte artefacte-memento care să marcheze ocazia.

Pentru această excursie, Nk'mecci a călătorit singur pentru prima dată, așa cum era obiceiul pentru vânătorii care au vărsat sânge. Rapoartele de cercetare preliminare referitoare la conflictul din această lume a atras mult interes și mulți *Yautja* se înghesuiau pentru șansa de a revizita terenuri atât de fertile pentru vânătoare. Oportunitatea oferită de clanul său de a investiga această regiune a planetei nu putea fi ignorată, iar realizarea acesteia de unul singur era de asemenea considerat a fi un fel de test.

Bazat pe observațiile făcute încă de la sosire, Nk'mecci a tras concluzia că în timp ce forțele invadatoare erau mai bine echipate și aveau armament și vehicule care lipseau adversarilor, combatanții ce păreau a fi paznicii acestei regiuni o apărau bine. Existau indicii de influență și asistență din partea unei a treia părți, care și ea deținea arme mai bune și tehnologie, dar rolul lor părea a fi limitat și redus la zone mult depărtate de aceasta. Nk'mecci a presupus că situația se putea schimba, în funcție de cât de mult va dura acest conflict. A decis că observarea acestuia va fi fascinantă.

Deocamdată, cei care se apărau păreau a fi mai adaptați bătăliei cu care se confruntau. Nk'mecci presupunea că obișnuința cu terenul era principalul avantaj al acestor luptători. În timp ce le observa mișcările, a descoperit rețeaua subterană de tunele și pasaje care păreau a fi cu totul necunoscute invadatorilor. Tactica era eficientă, pentru că permitea apărătorilor să transporte personal și material prin jungla neiertătoare aproape fără a fi detectați și cu viteze mai mari decât adversarii lor. Nu era chiar un element egalizator în marea schemă a lucrurilor, dar le făcea mai interesante.

Cât despre invadatori, ei păreau să fie excesiv de încrezători în superioritatea armelor și echipamentului lor. S-au infiltrat în zonele inamice ale imensei și implacabile jungle, în număr mic, folosindu-și mijloacele aeriene primitive pentru a transporta combatanți din locații sigure în aceste zone îndepărtate. Se mișcau cu relativă invizibilitate, executând acțiuni de

recunoaștere. Poate că adunau informații pentru ca mai târziu să fie utilizate de forțe mai numeroase cu scopul mai convențional, de securizare a terenului și a resurselor. Asta avea sens din perspectivă strategică, dar numai timpul va valida această teorie; timp pe care Nk'mecci nu-l avea.

Sub el, umanii din grupul mai mic s-au adunat în jurul rămășițelor comandantului lor, fără îndoială pentru a deduce ce s-a întâmplat. A fost ceva simplu pentru Nk'mecci să identifice liderul fiecărui grup și să-i elimine din ecuație, permițând combatanților rămași să proceseze și să facă ajustări care să le schimbe statusul pentru ca el să le poată studia reacțiile. Această acțiune nu a fost în parametri inițiali ai misiunii sale, dar rămânea în sfera acceptabilă de deviație. Asemenea oportunitate nu trebuia irosită, mai ales dacă oferea observații pertinente despre subiecții vânătorii.

Ce vor face acum?

# # #

Studiind cadavrelor, lui Roland i-a trebuit câteva clipe în plus ca să se asigure pe sine însuși că chiar se uita la rămășițele comandantului său de patrulă, Matthew Byrne.

Brățara de alamă de la încheietura pumnului drept al locotenentului – un cadou făcut din tubul unui vechi obuz de către un camarad vietnamez din Forțele Speciale Degar – era un element de identificare a lui Byrne mai bun decât propriul său chip, care era absolut de nerecunoscut datorită lipsei totale a craniului. Se părea că fusese tăiat sau smuls cu forță împreună cu întreaga coloană vertebrală. Cum a fost posibil așa ceva? Peste tot era sânge, roșu-închis și lucitor, scurs din trupul lui Byrne și care-i îmbiba uniforma și echipamentul. Duhoarea emanată de conținutul vezicii urinare și al intestinelor golite era copleșitoare, și Roland se străduia să respire pe gură. Ridică de jos carabina M-16 locotenentului și o cercetă.

— Nu a tras nici măcar un singur foc.

Scoase magazia complet plină și o puse într-unul dintre buzunarele bluzei sale verzi, de uniformă.

— *Gălbejiții* au făcut asta? a întrebat caporalul Bill Leisner, care, împreună cu Roland, avea postul de pușcaș în cadrul patrulei.

Roland a sesizat incertitudinea și frica din vocea celuilalt Marine.

— Cine altcineva? dar Roland dădea neîncrezător din cap. Ceea ce nu pricep este *cum*. Noi am fost în afara liniei de foc unii față de alții… cât? Un minut?

Incapabil să-și ia ochii de la silueta mutilată a lui Byrne, a studiat distrugerile grave suferite de trupul locotenentului. John Coffren a fost cel care l-a găsit, la aproape 20 m de locul unde stătea Roland când s-a declanșat ambuscada, și bizara serie de evenimente care a însoțit-o și a avut ca rezultat moartea lui Scotty Pearson și, pare-se, a locotenentului Byrne.

— Ceea ce vreau să știu este de ce fugeau? a întrebat Coffren. I-ați auzit, nu? Ceva i-a speriat de s-au căcat pe ei.

Roland a dat din cap. În plus față de trupul lui Byrne, patrula a găsit opt soldați Viet Cong morți răspândiți în junglă. Pozițiile trupurilor lor indicau că nu toți muriseră ca rezultat al focului executat de patrula *recon* în timpul atacului. Patru au fost uciși la oarece distanță față de locul unde Leisner a determinat că a fost setată ambuscada, iar unul dintre ei murise în manieră asemănătoare cu Pearson, cu o rană uriașă ce-i traversa pieptul drept în mijloc.

Ce dracu făcea o astfel de rană?

— Nu putem rămâne aici? spuse Coffren. Avortonii pe care nu i-am împușcat se vor întoarce… și își vor aduce și niște prieteni.

Roland a aruncat o privire cercetătoare spre bunkerul de pe panta dealului. Absolut invizibil prin vegetația deasă a junglei, era un adăpost construit din bușteni și crengi cu frunze care făceau ca structura să se piardă în peisaj. Camuflajul era atât de eficient încât avangarda patrulei, Leisner, era cât p-aici să treacă pe lângă blestemăție. A fost o descoperire neașteptată care nu avea nici o însemnătate imediată sau potențială, deși ambuscada era un argument suficient pentru a dovedi că *Charlie* trebuie să fi știut că ei vor fi aici ca să investigheze.

Asta era destul ca să-l neliniștească pe Roland, mai ales în lumina misiunii lor de a găsi orice dovadă a existenței unui lagăr de prizonieri aflat undeva în această parte de nord a provinciei

Quảng Trị. Zvonuri despre un asemenea lagăr au circulat de câteva luni fără nici o dovadă în sprijinul lor, dar problema s-a încins când s-a aflat că un pilot din Air Force doborât undeva în zona demilitarizată era fiul unui influent senator american. Dacă în această zonă exista un lagăr POW[2], era un loc logic unde să fie dus un pilot, presupunând că mai era în viață.

Destul de familiarizat cu regiunea, atât din studiul hărților și a fotografiilor ca și din timpul petrecut la supravegherea de la sol și din aer, Roland era sigur că aici nu era nici un lagăr. Dar, ordinele erau ordine, și echipa sa a fost detașată de urgență să investigheze. Spre deosebire de patrulele *Recon* obișnuite, aceasta a fost planificată ca o incursiune scurtă de tip *intră-și-ieși* în/din zonă, cu o echipă de cinci oameni pentru ca să fie ușoară, rapidă și mobilă. Patruzeci și opt de ore în teren după inserția din zorii zilei pentru a valida sau infirma informațiile despre lagărul POW și apoi extracția, de sperat fără a atrage atenția inamicului.

Planul a funcționat în cea mai mare parte a celor 36 ore înainte de a intra în budă, așa cum Byrne și Pearson dovedeau.

— Când ne întoarcem, adu-mi aminte să le-o trag ălora de la S-2[3], a cerut Coffren. Ziceau că zona asta e liniștită.

Roland a mormăit aprobator. Informarea pregătitoare pentru misiune nu a indicat nici o o activitate inamică semnificativă în această zonă, presupunere care s-a spulberat ca un fum. Acum, întrebarea era cât de incorecte erau informațiile.

— Dacă soldații ăștia fac parte dintr-o unitate mai mare, spuse, atunci suntem în rahat pân-la gât.

— Până la gât și cu hemoroizi în cur, a replicat Coffren.

Își făcea singur de lucru căutând loc liber în buzunare și în rucksack pentru magaziile cu cartușe suplimentare.

Împreună cu Roland și Leisner și-au împărțit muniția rămasă asupra lui Byrne și Pearson. Coffren și-a asumat și sarcina îngropării armelor celor morți și a celorlalte echipamente ce nu le mai erau de folos.

— Cred că am fost norocoși, spuse Roland. Dacă ei chiar știau că venim și ar fi avut timp, ar fi executat o ambuscadă mai mare și ne-ar fi terminat.

---

[2] POW – prisoner of war – prizonier de război.

[3] S-2 – Serviciul de Informații.

Viet Cong erau notorii pentru tacticile de ambuscadă, care implicau o organizare elaborată ce ținea cont de orice, de la starea vremii la relieful terenului, și implicau recunoașteri și urmărirea activităților care puteau dura ore sau chiar zile ca să aducă informații utilizabile în pregătirea atacului asupra forțelor vizate. Totuși, asta nu excludea micile efective care-și constituiau propriile patrule de recunoaștere și care se foloseau de avantajul timpului și oportunității pentru a-și realiza propriile ambuscade.

— Poate că acum le-am tras-o, dar data viitoare? Or să ne tăbăcească curul. Trebuie să ne cărăm. ACUM.

Roland și-a șters sudoarea de pe față. Chiar și cu temperaturile mai scăzute din ianuarie, jungla continua să fie fierbinte și umedă.

— Păcat că nu putem chema o extracție.

Conform ordinelor, nici unul dintre ei nu era dotat cu un aparat de radio. Misiunea lor trebuia să fie atât de *invizibilă* încât după mintea celor de la HQ[4] chiar și numai monitorizarea comunicațiilor presupunea un risc prea mare. Desigur, asta făcea imposibilă chemarea unui elicopter pentru extracție înainte de timpul și locația prestabilite pentru rendezvous. Ca și ceilalți, Roland a memorat aceste informații în loc să le marcheze pe harta pe care o avea în buzunar, în ideea că putea fi capturat sau ucis, iar mapa era găsită de soldații inamici. Știa că poate naviga cu harta și busola până la zona de aterizare. Trebuiau doar să ajungă acolo la timpul prestabilit. Dacă din diverse motive nu reușeau acest rendezvous, mai era un termen și o altă locație LZ. După asta? Erau în budă.

Deci, să o luăm la picior.

— Băieți, a spus Leisner, care se afla la câțiva metri depărtare. Ia priviți aici!

Roland își puse în bandulieră M-79 al lui Pearson și grenadele rămase la spate, apoi, împreună cu Coffren se alătură camaradului lor. Roland a văzut primul ce anume i-a atras atenția celuilalt Marine. Era trupul unui soldat vietnamez ucis într-o manieră similară cu Pearson și celălalt Cong. Corpul zăcea cu fața-n jos, iar prin gaura din trup se vedea pământul de sub el.

Coffren s-a încruntat.

---

[4] HQ – Headquarter – comandament.

— Băi, vreunul dintre voi a luat la pachet un lansator de grenade reactive fără să-mi spună și mie?

— S-ar putea să fie comandantul lor, spuse Roland, îngenunchind lângă cadavru și arătând epoletul de pe umărul stâng al acestuia.

După verificarea bagajului de bombe-capcană, l-a deschis. Conținea în cea mai mare parte hârtii, împreună cu două hărți, pe care i le-a dat lui Leisner.

— Măi, să fie, exclamă acesta după ce le studie un minut. Este o hartă a provinciei și a zonei înconjurătoare. Uite ce este marcat.

Cu cât vorbea mai repede, cu atât se făcea simțit mai mult accentul său distinctiv din Upper Middvest.

Aplecându-se ca să arunce o privire mai îndeaproape, Roland a recunoscut câteva repere de teren și niște baze militare vietnameze și americane din apropierea zonei demilitarizate. Nu înțelegea mare lucru, dar vedea liniile trasate către locațiile aflate sub controlul Statelor Unite precum Đông Hà, Da Nang și Quảng Trị City, împreună cu numeroase altele trasate peste Vietnamul de Sud.

— Ce vor astea să fie? a întrebat Coffren.

— Cred că este un cod, a ridicat din umeri Leisner.

El era translatorul oficial al patrulei și putea vorbi și citi în vietnameză, inclusiv în câteva dintre dialectele ciudate. După o clipă a făcut ochii mari.

— La dracu. Cred că ar putea fi un plan de atac.

— Unde?

— Peste tot. Pare a fi o ofensivă generală, spuse, împăturind harta.

— Când? a întrebat Coffren.

— Nu știu. Nimic de aici nu indică o dată sau o oră.

— Să fie atacurile pe care tocmai le declanșaseră?

Amintirea recentului asalt de acum câteva zile cu mortiere și rachete asupra bazei Quảng Trị și a altor obiective americane, înainte de plecarea lor în această misiune, era încă proaspătă în mintea lui Roland.

Leisner nu părea convins.

— Asta pare ceva mult mai mare. Ceva uriaș.

— Le luăm cu noi.

Roland puse în geantă hărțile.

— Careva mai deștept ca noi o să le analizeze după ce ne întoarcem. Mai avem 12 ore ca să ajungem la LZ. Hai să ne cărăm dracului de aici.

# # #

Ce trei umani înaintau spre o capcană.

Ascuns sus deasupra solului junglei și folosindu-se de întunericul ce se lăsa, precum și de bolta deasă a copacilor ca să rămână nevăzut, Nk'mecci urmărea cum evoluează geneza atacului. Senzorii din bio-mască i-au arătat semnătura termică a 12 trupuri care manevrau să ajungă în poziție, departe de o cale ferată îngustă ce se strecura pe sub bolta de vegetație către un drum mult mai larg folosit de vehicule terestre. În cealaltă direcție, a observat că jungla lăsa loc unei zone largi, deschise, dominată de iarbă înaltă. Pe baza observațiilor sale asupra înaintării grupelor mici prin regiune, Nk'mecci suspecta că acest luminiș ar putea fi locația desemnată pentru retragerea cu unul dintre vehiculele lor aeriene.

Fascinat, vedea cum grupul mai mare inspectează zona, ca și cum ar fi anticipat calea de deplasare a celorlalți înainte de a lua poziții de tragere sub vegetația deasă. Grupul hotărâse o formație simplă de deplasare, în șir, cu armele îndreptate spre vectorul de apropiere pe care se așteptau să-l folosească adversarii lor. Punctul central al grupului a fost aranjat în lungul a ceea ce trebuia să fie un flanc, presupunând că țintele urmează calea curentă prin desiș. Nu era o tactică străină de schemele utilizate de Nk'mecci ca tânăr și neexperimentat *Yautja*, pe când învăța metodele de vânătoare pe planeta natală, sub tutela tatălui său. Aceste scheme erau destinate pentru urmărirea și uciderea animalelor mari, dar experiența l-a învățat că erau la fel de utile și împotriva unor prăzi mai inteligente. Cum părea să fie cazul aici.

Nk'mecci și-a schimbat poziția, și și-a ajustat senzorii vizuali ai bio-măștii pentru a crește gradul de mărire. Trioul de invadatori era acum vizibil, deplasându-se neștiutori către locul unde urma să fie setată ambuscada. În ziua precedentă a urmărit înaintarea lor până când aceștia s-au oprit într-o poziție defensivă atunci când s-a lăsat întunericul. Abia atunci a detectat el prezența forței inamice. Cei trei urmau acum un curs paralel cu calea ferată din junglă, ceea ce le permitea să folosească desișurile ca

ascunzătoare. Nu se deplasau direct către luminișul cu iarbă, dar singurul motiv logic pentru a fi în această regiune, bazat pe comportamentul lor anterior, era un rendezvous imediat după ivirea zorilor. Totuși se mișcau camuflat și cu deosebită prudență, părând să n-aibă habar de ce-i așteaptă. Dacă totul se desfășura conform planului, atacatorii își vor doborî prada cu ușurință.

Ambuscada va fi un măcel.

# # #

Soarele firav al zorilor strecurat prin bolta copacilor, era singura sursă de lumină. Era suficientă pentru Roland ca să poată vedea pământul din fața sa. Înaintând cu o încetineală deliberată, făcea cu grijă fiecare pas, oprindu-se de fiecare dată pentru a asculta și căuta semne de pericol. Peste tot răsunau sunetele făcute de insecte și de păsările ciudate care umpleau aerul, dar altfel, singurul lucru ce se făcea auzit era propria sa respirație, pe care se lupta să o țină neauzită și regulată.

Aproape că au ajuns.

O zi măcinătoare de nervi petrecută în traversarea junglei, urmată de servicii defensive de pază care să-i ajute să treacă peste durata nopții, l-au adus în starea asta. Dacă a interpretat corect harta, se aflau la mai puțin de o oră de punctul primar de extracție. Șaizeci de minute și vor fi în elicopter, îndreptându-se înapoi, la bază.

Le vor simți ca pe o eternitate.

Incapabil să adoarmă, Roland și-a petrecut ceasurile încercând să-și ordoneze gândurile. La întoarcere, vor avea multe de raportat, mai ales despre armele ciudate care i-au ucis pe Byrne și Pearson. Oare rușii să le fi livrat vreo tehnologie nouă celor din Cong? Asta nu explica moartea soldaților vietnamezi, dar ele trebuie să fi venit de undeva. Cine era responsabil?

Cei de la Informații își vor da seama.

Două șuierături joase, scurte, venite din spate, l-au făcut să încremenească cu un picior în aer. Avertismentul abia audibil al lui John Coffren i-a spus că celălalt Marine a văzut sau auzit ceva. Cu o încetineală agonizantă, Roland și-a pus piciorul pe pământ, înainte de a se ghemui el însuși. Odată jos, s-a întors doar cât să-l vadă pe Coffren. Fruntașul era pitit la cinci metri în urma sa, cu țeava *shotgun*ului sprijinită pe antebrațul stâng. În

urma lui și separat de un interval similar, Bill Leisner se lăsase într-un genunchi, cu M-16 gata să deschidă focul. Coffren, cu privirea la Roland, și-a arătat ochii, apoi a gesticulat către jungla din fața lor.

Inamic descoperit.

Răsucindu-se pentru a privi în direcția indicată, Roland a cercetat jungla, căutând mișcare sau orice altceva ce nu-și avea locul acolo; ceva umbre sau forme care să pară că nu aparțin mediului. Deși ochii și urechile îi spuneau că acolo nu se află nimic, fiecare mușchi și terminație nervoasă semnalau pericolul. În ciuda eforturilor sale susținute, Roland simți că respirația i se accelerează de emoție, iar pulsul îi bubuia acum în timpane. Cu ochii holbați, strângea tot mai tare mânerul armei M-16.

Ceva nu e-n regulă, fir-ar să fie!

*Crack*ul unei ram de copac, aflat la vreo 10-13 m depărtare, a fost ca o împușcătură ce a sfâșiat liniștea din jurul lor. Roland și-a întors capul în toate părțile pentru a descoperi sursa, prinzând semnul a ceva ce se mișca printre ramurile unui copac înalt. O siluetă întunecată extinsă ca și cum încerca să nu cadă. Fără a se gândi, Roland și-a ridicat carabina M-16 în direcția aceea.

Prea târziu. Altcineva a tras primul.

Focuri de AK-47 trase din diverse locuri din desiș au spart aerul nopții. Roland s-a aruncat la pământ, privind în spate să vadă dacă Coffren și Leisner i-au urmat exemplul. În fața sa, focurile de armă au continuat, dar acum erau acompaniate de… altceva?

— Auzi asta?

Era vocea șoptită a lui Coffren. Își îndreptă *shotgun*ul către haos.

— E chestia care l-a ucis pe Pearson. Sunt sigur.

Roland și-a dat seama că prietenul său are dreptate. *Flash*-uri de lumină verde, ca cele de la trasoare, dar mai mari și cu viteză mai mică, *cădeau ca ploaia* din copaci. De fiecare când unul dintre globurile de lumină pulsatorie loveau ceva, detonau precum dinamita, iar Roland a văzut o siluetă expusă de una dintre explozii.

— Ambuscadă, spuse Leisner, care s-a târât mai aproape de camarazii săi. Isuse, aproape că am intrat în ea.

Sursa luminii ciudate era locul dintr-un copac unde se concentra focul carabinelor AK-47, și Roland o altă siluetă, mare, mișcându-se cu viteză și agilitate printre ramuri. Cine dracu se putea mișca în acest mod?

Din desișurile din apropiere au izbucnit strigăte, voci pline de teamă ce strigau în vietnameză, acompaniate de împușcături. De data aceasta gloanțele veneau în direcția lor, așa că Roland și ceilalți s-au trântit la pământ.

— Cred că ei știu că suntem aici, spuse Leisner.

Roland își schimbă carabina cu aruncătorul M-79 legat deasupra rucksackului. După ce l-a deschis a introdus o grenadă înalt-explozivă luată din banduliera recuperată de la Scotty Pearson. Leisner trăgea deja rafale asupra desișului, cu M-16 a sa, iar Coffren a adăugat patru lovituri cu *shotgun*ul Remington. Ridicându-și capul, Roland a văzut doi soldați inamici ghemuiți în spatele unui trunchi căzut.

— Foc!

A ochit cu M-79 și a apăsat pe trăgaci. După o secundă grenada a lovit trunchiul în fața celor doi inamici și a detonat. Roland i-a văzut pe amândoi căzând în afara câmpului său vizual. Pentru prima oară, și-a dat seama că celelalte împușcături au încetat.

— Câți? a întrebat, lăsându-se într-un genunchi.

Coffren, proptit cu umărul stâng de un copac gros, introducea cartușe noi în magazia *shotgun*ului.

— La început au fost zece sau doisprezece. Acum… habar nu am.

— Acolo! a strigat Leisner, ridicând țeava M-16 asupra unei ținte aflată mult deasupra pământului.

Roland a urmărit direcția de ochire și a văzut o siluetă întunecată strecurându-se printre ramurile înalte. *Creatura* era uriașă, mult mai mare decât un om, și sărea peste crengile îndepărtate mult mai tare decât putea orice persoană normală. Mărimea și agilitatea erau dublate de viteză, aproape prea mare pentru a o putea urmări. Coffren își descărca *shotgun*ul în ea, iar Leisner a golit magazia de cartușe a M-16. Nici unul dintre gloanțe nu păru să-și fi nimerit ținta, în timp ce silueta sărea din creangă în creangă. Reîncărcând M-79 cu proiectile tip *buckshot*, Roland și-a îndreptat arma exact când creatura s-a oprit la mai puțin de

10 m depărtare, iar pe umărul ei stâng a văzut o chestie pivotând în direcția lor ca pentru ochire.

— Atenție!

Avertismentul a fost dat prea târziu, pentru că un glob de energie verde a țâșnit din ciudatul dispozitiv, lovindu-l pe Leisner și trântindu-l pe spate. Roland a văzut gaura enormă din pieptul caporalului și pământul prin ea.

Pălăria de camuflaj i-a alunecat de pe cap descoperindu-i ochii larg deschiși, dar lipsiți de vedere.

— NU!

Roland a ochit cu M-79. Înainte de a lansa, a avut timp să observe înfățișarea bizară a creaturii – o cască care-i acoperea fața și haine precum o plasă ce-i acoperea trupul masiv, musculos. Avea și o centură și un ham dotate cu numeroase obiecte, total necunoscute lui Roland.

Ce dracu e asta?

A apăsat trăgaciul; creatura a început să se miște, dar grenada a fost mai rapidă. Norul expandabil de bile din *buckshot* au lovit-o în plin, în piept, și au trântit-o la pământ.

Rămas fără proiectile de tip *buckshot*, Roland a reîncărcat lansatorul cu una dintre grenadele înalt-explozive. A ochit cu arma locul unde căzuse *creatura*. Mai era în viață? De unde a apărut? Începu să înainteze, dar s-a oprit când a simțit mâna lui Coffren pe umăr.

— Ascultă! a șoptit acesta, arătând spre cer. Elicoptere.

# # #

Durerea era severă, dar suportabilă.

Nk'mecci s-a răsucit pe o parte, fiecare mișcare prin care lua cunoștință de starea sa fiind o mică agonie. Norul de proiectile i-au provocat o serie de răni pe trunchi și extremități. Bio-masca sa a rămas funcțională, permițându-i să-i vadă pe cei doi umani rămași cum se afundă și mai mult în junglă. Judecând după mișcările lor, au renunțat la prudență în schimbul vitezei către locul de salvare. În depărtare, Nk'mecci a auzit sunetul familiar al unui vehicul aerian al umanilor, care se apropia cu fiecare clipă.

Își blestemă lipsa de atenție. Descoperit de unul dintre soldați care aștepta în ambuscada pregătită adversarilor, nu i-a mai rămas decât să-i neutralizeze pe umani. Ceea ce nu a

anticipat a fost o creangă de copac care a cedat sub greutatea lui. Ruptura a atras atenția tuturor, și, fără posibilitatea de a se camufla, Nk'mecci a fost forțat să se apere. I-a doborât pe aproape toți cei din ambuscadă, restul fiind uciși de adversarii lor. Faptul că uciderile au fost necesare și nu sportive era ceva dezamăgitor. Mai erau trei umani rămași, dar șansele de a-i doborî și pe ei scăzuseră.

Ei, măcar, pot fi o ultimă șansă, dar mai era el apt pentru această sarcină? Un medicament din trusa sa medicală era un stimulent puternic și îl ajuta să mențină durerea la un nivel suportabil, dar vindecarea rănilor necesita resursele de la bordul navei sale. Dar întoarcerea acolo însemna renunțarea la ultima șansă de a obține trofee.

Pentru un vânător cu experiență – de orice nivel – nu exista decât o singură alegere.

# # #

Roland trase cuiul grenadei fumigene și o aruncă spre centrul luminișului. Aceasta a dispărut în iarba înaltă și a început să degaje un fum galben, culoarea desemnată ca semnal pentru extragere. În câteva secunde un nor de fum s-a extins, ridicându-se spre cer.

— Vin, spuse Coffren din locul unde era ghemuit lângă Roland, în liziera de pe latura sudică a luminișului.

Roland a simțit cum un fior de ușurare începe să-l învăluie pe când urmărea primul elicopter *Bell* UH-1 apare deasupra copacilor din apropiere și face o tură pe deasupra zonei, zburând jos și repede. Portiera laterală era deschisă și un mitralior stătea în spatele unei M-60 îndreptată spre sol, în căutarea oricărei amenințări. Dacă ceva, orice, care ar fi părut să reprezinte un pericol pentru elicoptere, Roland știa că mitraliorul ar fi dezlănțuit furia mitralierei asupra junglei de dedesubt.

— Pregătește-te.

Ducându-și M-79 pus peste piept și M-16 în mână, Roland își distribuia atenția între copacii din spatele său și al doilea *Huey* care manevra la vedere. Spre deosebire de companionul său, care rămăsese deasupra zonei de aterizare pentru a asigura securitatea, acesta a executat o coborâre rapidă către luminiș.

Roland a așteptat până ce *Huey* a fost la circa 7 m de sol și l-a plesnit pe spate pe Coffren:

— Haide!

Amândoi au sprintat dintre copaci în spațiul deschis. Roland număra secundele cât elicopterul zbura la punct fix la doar vreun metru deasupra pământului. Curentul de aer provocat de rotația marii elice culca iarba, asigurând o cale de apropiere degajată pentru cei doi Marine care sprintau spre elicopter. Toate celelalte sunete erau acoperite de motoarele lui *Huey*, pe care pilotul le și accelera deja în anticiparea decolării.

Apoi… Roland a văzut globul de energie verde lovind și trecând prin Coffren, dar fără să audă și zgomotul făcut de ciudata armă care l-a ucis.

— John!

Coffren, deja mort, cădea la pământ, iar mitraliorul de pe *Huey* și-a rotit țeava mitralierei ca să riposteze cu foc. Roland a trebuit să se arunce pe burtă pentru că un torent diavolesc de gloanțe din M-60 zburau către ceva ce el nu putea vedea. Roland se răsuci, îndepărtându-se de cadavrul lui Coffren, apoi se ridică într-un genunchi ca să tragă și el cu M-16 asupra lizierei. Chiar atunci, un alt glob de foc verde a străbătut de-a latul luminișului. L-a ratat, totuși a fost destul de aproape încât să-i șteargă umărul stâng. Focul ca de metal lichid a explodat în punctul de impact, iar el a fost trântit în iarbă. M-16 i-a căzut din mână și a căzut dur peste lansatorul de grenade pe care îl avea încă peste piept. În cădere auzi *crack*ul a ceea ce părea a fi o coastă ruptă.

O privire către marginea luminișului i-a permis să vadă misterioasa formă – *creatura* – ieșind de la adăpostul vegetației la vreo 40 m depărtare. Chiar de la această distanță, Roland a observat fluidul galben-verzui ce se scurgea din numeroasele răni din piept și brațe. Indiferent ce o fi fost, sigur nu era umană. Era ca un coșmar devenit realitate.

Arma cea ciudată montată pe umărul *creaturii* s-a rotit ca să ochească către cer. Nu era nici timp nici posibilitate ca Roland să-i avertizeze pe piloți înainte ca arma să lanseze un torent de energie verde către cer. Trei globuri de foc au lovit elicopterul, unul chiar în compartimentul motorului, iar *Huey* a explodat în aer, dezmembrându-se în timpul căderii la pământ. A dispărut între copacii din partea de nord a LZ, unde o a doua detonație a trimis spre înalt vălătuci de foc și fum negru. În spatele său,

Roland îl auzea pe mitraliorul de pe *Huey*-ul rămas, răcnind pe deasupra zgomotului făcut de motor.

— Haide, omule! Trebuie să plecăm!

Fără acoperire aeriană, elicopterul era în mare pericol să fie atacat dintr-o ambuscadă dintre copaci. Pilotul voia să se care naibii de aici, iar Roland era conștient că dacă nu se mișcă, riscă să fie abandonat.

Și-atunci creatura a atacat în fugă.

Nu tot atât de rapid cum o văzuse Roland mișcându-se mai înainte, creatura era totuși capabilă încă să evite focul tras de mitraliorul de pe *Huey* cu a sa M-60. A lansat un urlet gutural ce a putut fi auzit de Roland chiar și peste zgomotul motorului elicopterului, alergând în zigzag și evitând gloanțele cu o viteză neobișnuită.

Roland a ignorat îndemnurile mitraliorului de a se urca la bord... la fel și durerea din umăr și din coasta ruptă. Fiecare respirație era ca și cum cineva îl înjunghia într-o parte. Strângând din dinți, a ridicat M-79. Fără să gândească, fără chiar să ochească, a orientat lansatorul către *creatură* și a tras.

Grenada a căzut prea scurt, poate cu vreo trei metri în fața *creaturii*, dar când a detonat, explozia a fost suficientă să o doboare din picioare. Brațele și picioarele s-au mișcat dezarticulate în lături atunci când a căzut la pământ, ascunsă în iarba înaltă. Mitraliorul de pe Huey a *ras* zona cu M-6o, în timp ce Roland alerga către portiera deschisă.

S-a oprit brusc când mitraliorul a fost izbit de un alt glob verde, corpul zburându-i prin portiera de pe partea cealaltă a fuselajului. În cockpit, pe fața pilotului a apărut o expresie de oroare înainte ca întreaga parte a canopiei să dispară într-o explozie de foc și plexiglas care a fost învârtejită de acțiunea palelor rotorului, iar Roland s-a aruncat în iarbă ca să evite să fie lovit de șrapnele.

Al treilea proiectil din arma cea bizară a lovit cockpitul ucigând și copilotul, iar Roland n-a putut face nimic decât să privească.

O umbră a căzut peste iarba din fața sa și Roland s-a întors ca să vadă... *creatura* stând peste el. Era masivă, cu mâinile terminate cu gheare supradimensionate, deloc umane. Brațul stâng îi atârna într-o parte, și același fluid galben-verzui pal curgea dintr-o duzină de răni răspândite pe tot trupul. Chiar și

casca cea ciudată pe care o purta ca să-și acopere chipul era avariată, parcă *stropită* de șrapnelele grenadei.

Respirația era greoaie, forțată, și deși părea că-l poate ucide fără prea mult efort, Roland nu simțea o reală răutate din partea *creaturii*. Îl studia ca și cum el nu era nimic mai mult decât un specimen de laborator, sau chiar o insectă.

— Ce naiba ești tu?

# # #

Nk'mecci era pe moarte.

Rănile sale provocate de explozia grenadei, adăugate la cele deja existente, vor fi fatale dacă rămân netratate. Atât măcar învățase și el de la echipamentul medical automat de pe navă. Onoarea nu-i permitea să se folosească de asemenea facilități ca să-și vindece trupul muribund. În timp ce misiunea și-a îndeplinit-o – înregistrările acesteia vor ajunge acasă cu sau fără el în viață – a eșuat cu vânătoarea. Cineva ar putea argumenta că exercițiul era nesancționabil, și de aceea nu constituia subiectul regulilor și codurilor studiate de toți novicii *Yautja*. Nk'mecci a ales să nu profite de o interpretare atât de lipsită de credință a ritualelor care au definit neamul său de nenumărate generații.

El a eșuat. De aceea, viața sa era pierdută de drept.

Stând la controalele navei sale, Nk'mecci a studiat fluxul de informații care erau retransmise către dânsul prin rețeaua navei de scanere și dispozitive de înregistrare. De pe orbita aflată mult deasupra luxuriantei lumi albastre-verzui, putea vedea câmpul terestru de bătălie din secțiunea de continent pe care a părăsit-o. Dacă datele erau corecte, forța de invazie sau de ocupație cu armele și echipamentele sale superioare tocmai era supusă unor incursiuni armate simultane asupra a numeroase locații din regiune. Forța de atac, care părea că-și consideră acest pământ ca fiind *acasă*, a lansat o masivă ofensivă pe direcții multiple. Era o strategie îndrăzneață, care depindea de îndrăzneală și sincronizare. Nk'mecci suspecta că obiectivele acestui atac vor riposta, folosind întreaga lor presupusă superioritate în arme și tehnologie.

Întrebarea era dacă moralul le va fi distrus de acest asalt, sau alimentat de setea de răzbunare. Oricum, ar fi fost ceva de urmărit, chiar dacă el nu va mai trăi ca să vadă. Nu-i păsa câtuși

de puțin care parte ar putea fi victorioasă. Ceea ce-i făcea plăcere era fiorul conflictului, ca în cazul tuturor vânătorilor adevărați.

Tot ce-i mai rămăsese era să verifice că nava sa va urma cursul programat către casă, și că raportul misiunii era în siguranță până ce va putea fi studiat. Era încrezător că descoperirile sale vor fi apreciate cu entuziasm de cei dornici să se confrunte cu provocări noi aici, în această lume, care deja i-a oferit lui atât de multe.

Craniul care era așezat pe consola din fața sa întruchipa atât de mult… În ciuda rănilor sale, Nk'mecci nu s-a grăbit și s-a asigurat că era curățat și lustruit, gata pentru a fi expus împreună cu restul colecției sale. Prada sa merita respect, pentru că era un trofeu veritabil, luat de la umanul rămas care se dovedise a fi un adversar vrednic. Dacă Nk'mecci avea vreun regret, era acela că nu va mai avea parte niciodată de o confruntare care să-i aducă atâtea satisfacții. Trofeul, împreună cu raportul, vor oferi clanului său toată asigurarea și încurajarea de care aveau nevoie pentru a se întoarce în această lume și pentru a savura sportul pe care continua să-l ofere.

Aici vânătoarea rămâne bogată.

SFÂRȘIT